

Irena Spasojević

diplomirani psiholog

Banja Luka je moj grad, volim ga i dišem s njim.

Dovoljno velik grad, a istovremeno dovoljno malen. Kompaktan. Intenzivno miriše na godišnja doba, na lipu, na snijeg, na ljubav, na vruć hljeb, na kafu - od talijnske do turske, na čisto, na ležerno, na užurbano. Volim žagor Banja Luke. Gostoljubivost, iako katkad maskirana naučenom agresivnošću. Volim banjalučku kulturnu baštinu, boju Vrbasa, Kastel - obojen istorijom ratova i odsustvom ratova a s egzistencijalnim prioritetima, i uprkos njima zvukove svirki, zelenilo obuhvaćeno pogledom sa Šehitluka, volim boju noći sa Paprikovca... Volim nasmijane i ljubavlju preplavljene tete u trošnim vrtićima. Volim naglašenu ženstvenost banjalučanki, osim kad „vrište“ za pažnjom... Mostove koji povezuju i dijele. Volim i penzionere koji se okupljaju ispred Galerije igrajući šah stavljajući u fokus društvenost naspram nedaća, što čini duh Banja Luke. Volim što željom od vode pravimo vino, od tragedije smijeh... Volim crkve, volim i džamije, koje govore o širini našeg duha, iako na prvi pogled, o skučenosti našeg uma... Volim što razumijemo sve jezike i kad niko ne razumije naš, ali nesuglasicu riješimo sa „buraz“... Volim entuzijazam i poduhvat da se od „daske“ oformi pozorište. Baš volim taj entuzijazam sve dok ne izgori, a kad izgori...

Ne volim inertnost, ne volim što se sve može oprostiti osim uspjeha. Ne volim usmjerenost na tuđu nesreću umjesto na svoju sreću. Ne volim nepotizam. Zadovoljavanje postojećim, naučenu bespomoćnost koja se transgeneracijski prenosi kao odlika i dokaz „starosjedilačkog pedigrea“. Ne volim improvizacije od Bogom danih parkova, koji su sve samo ne prilagođeni potrebama.